

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 349 / 21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 26 marca 2021 r. w sprawie II K 678 / 19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>1. błędnych ustaleń faktycznych co do sposobu przemieszczania się przez pokrzywdzona K. C. w obrębie ul. (...) w miejscu i czasie bezpośrednio poprzedzających zderzenie się pieszej z pojazdem kierowanym przez oskarżonego</p> <p>2. obrazy prawa procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez pominięcie w opisie przypisanego oskarżonemu czynu, iż w czasie jego popełnienia oskarżony znajdował się pod wpływem alkoholu;</p> <p>3. zarzut obrazy art. 201 kpk poprzez</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	odstąpienie od dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ruchu drogowego.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>1Ad. zarzutów z punktu 1 i 3.</p> <p>2Wbrew zarzutom wynikającym apelacji, wskazane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalenia co do sposobu przemieszczania się przez pokrzywdzona K. C. w obrębie ul. (...) w miejscu i czasie bezpośrednio poprzedzających zderzenie się z pojazdem kierowanym przez oskarżonego, są prawidłowe. Ustalenie te nie są dowolne,</p>			

**albowiem są
następstwem
jednoznacznych
w swej
wymowie
zeznań
naocznego
świadka
zdarzenia, A.
N.. Wyżej
wymieniona
zdarzenie
widziała z
bardzo bliska,
w całości i w
pełnym jego
przebiegu.
Mało tego,
cała jej
uwaga była
wówczas
skoncentrowana
na pojeździe
oskarżonego i
zbliżającej się
do niego
pokrzywdzonej.
Nie było
przeszkód
utrudniających
temu
świadkowi
widoczności.
Świadek nie
jest związany
z żadną ze
stron, zatem
sąd I instancji
zasadnie
mógł
zasadnie
zakładać, iż
jej relacje są
odzwierciedleniem
wiarygodnych
sposrzeżeń,
przy
odtworzeniu
których nie
miała**

żadnego
interesu czy
to
faktycznego,
czy
prawnego, by
przedstawić
je wbrew
obiektywnej
rzeczywistości.
Apelacja nie
dostarczyła
podstaw, aby
ustalenia
oparte na
jej zeznaniach
zakwestionować,
jak również,
by zachodziły
podstawy
faktyczne i
prawne do
poddawania
jej (bądź
pokrzywdzonej
tzw.
badaniom
wariograficznym.

3Nie było
także
potrzeby
dopuszczenia
kolejnej
opinii innego
biegłego z
zakresu ruchu
drogowego.
Opinia dotąd
wykonane nie
są bowiem
dotknięte
żadnym z
mankamentów,
o jakich
stanowi
przepis art.
201 kpk. Jeśli
chodzi o
pełność tych

*opinii –
opiniujący
odniósł się
do wszystkich
tez, jakie
podniesione
zostały w
postanowieniu
dowodowym,
zaś opinia
uzupełniająca
udzieliła
odpowiedzi
na wszystkie
pytania,
uwagi i
zastrzeżenia,
jakie w
dalszym toku
rzeczy się
nasuwały,
łącznie z tymi
płynącymi ze
strony
oskarżycielskiej.
Swoje
stanowisko
biegły
uzasadnił w
sposób spójny
i klarowny,
pozwalający
na
zrozumienie
wyrażonych
ocen i
poglądów.
Opinie – tak
zasadnicza,
jak i
uzupełniająca
– były jasne
i wewnętrznie
niesprzeczne.
O wadliwości
sporządzonej
opinii nie
może
decydować
jedynie*

subiektywne
twierdzenie
strony z niej
niezadowolonej.
Jeżeli opinia
jest
przekonywująca
i zupełna dla
sądu, to fakt,
że nie
przekonuje
jednej ze stron
nie jest
przesłanką
dopuszczenia
opinii
kolejnej.
Sprzeczność
opinii z
oczekiwaniem
i interesami
procesowymi
strony nie
świadczy o
jej wadzie.
Nie jest także
wadą opinii,
że biegły w
sposób
kategoryczny
nie przyjął
jednego tylko
wchodzącego
w grę sposobu
przemieszczenia
się pieszej
przez jednię.
Podkreślić
bowiem
należy, że
jeśli z
przedstawionego
biegłemu
materiału
dowodowego
wylaniają się
alternatywne
wersje
odnośnie
przedstawionego

**mu do
ekspertyzy
zagadnienia,
wówczas
obowiązkiem
biegłego jest
wszystkie te
wersje
przedstawić i
wskazać,
jakie dowody
i argumenty
przemawiają
za każdą z
nich. W takim
przypadku to
zadaniem
sądu jest
wypowiedzenie
się, która z
tych wersji
w świetle
pozostałych
zebranych w
sprawie
dowodów
winna zostać
przyjęta. Sąd
I instancji
oparł się o
tę wynikającą
z zeznań w/
w świadka i
z powodów
wyżej
przedstawionych
decyzję taką
należy
zaaprobować.**

**4Ad. zarzutu z
punktu 2.**

Stosownie do
treści art. 413
§ 1 pkt 1 kpk,
wyrok skazujący
winien zawierać
min. dokładne
określenie

przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Kodeks postępowania karnego nie definiuje wprawdzie, na czym owa „dokładność” ma polegać, tym niemniej przyjąć należy, iż poza czasem i miejscem popełnienia tego czynu, określanie sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz skutków winno odbywać się z uwzględnieniem ustawowych znamion przypisanego oskarżonemu przestępstwa i obejmować wszystkie elementy mające znaczenie dla jego kwalifikacji prawnej. To zaś oznacza, iż w wyroku do opisu czynu nie należy włączać faktów i okoliczności, które nie należą do jego istoty, tj. takich, które są obojętne z punktu widzenia prawidłowej kwalifikacji prawnej i to nawet wówczas,

jeśli mają one
znaczenie dla
wymiaru kary.
W tym ostatnim
przypadku
miejscem, w
którym
okoliczności te
należy
przywołać, jest
uzasadnienie
wyroku. Mając
to na uwadze
stwierdzić
należy, iż
pominięcie w
wyroku, iż
oskarżony w
czasie wypadku
znajdował się
w stanie po
użyciu alkoholu,
nie stanowiło
uchybień. Jeśli
chodzi o alkohol,
kodeks karny
jako szczególną
postać wypadku
drogowego
nakazuje go
uwzględniać
jedynie wtedy,
gdy sprawca
znalazł się w
stanie
nietrzeźwości
(por. art.
178 kk), a
więc w stanie,
który zachodzi,
gdy zawartość
alkoholu we krwi
przekracza 0,5
promila albo
prowadzi do
stężenia
przekraczającego
tę wartość lub
zawartość

alkoholu w 1 dm³
wydychanego
powietrza
przekracza 0,25
mg albo
prowadzi do
stężenia
przekraczającego
tę wartość (art.
115 § 16 kk).
Z przypadkami
spowodowania
wypadku
drogowego w
stanie, który nie
sięga progów,
o jakich mowa
powyżej,
ustawodawca
takich
konsekwencji
nie powiązał.
W tej sytuacji
przywoływanie
tej okoliczności
w opisie czynu
nie było
wymagane.

Nie można też
zgodzić się ze
skarżącą, iż
okoliczność tę
sąd I instancji
pomiął tak
podczas
wyrokowania,
jak i przy
sporządzaniu
pisemnego
uzasadnienia –
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku wprost
wszak wskazano,
iż pozostawanie
przez
oskarżonego w
stanie po użyciu
alkoholu

<p>poczytane zostało na jego niekorzyść jako okoliczność go obciążająca na etapie wymiaru kary (por. rubryka 4. formularza uzasadnienia).</p> <p>6.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie opisu czynu o wskazanie, iż w czasie jego popełnienia oskarżony znajdował się pod wpływem alkoholu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Omówiono powyżej</p>		
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1w całości		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Z powodów wyżej opisanych		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazanem	o i ze		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2 i 3	Stosownie do treści art. 636 § 1 kpk, w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia	

środka
odwoławczego,
wniesionego
wyłącznie przez
oskarżonego lub
oskarżyciela
posiłkowego,
koszty procesu
za postępowanie
odwoławcze
ponosi na
ogólnych
zasadach ten,
kto wniósł
środek
odwoławczy (a
jeżeli środek
ten pochodzi
wyłącznie od
oskarżyciela
publicznego -
koszty procesu
za postępowanie
odwoławcze
ponosi Skarb
Państwa). Skoro
więc wyrok sądu
I instancji
zaskarżyła
wyłącznie
oskarżycielka
posiłkowa, zaś
jej apelacja
okazała się
nieskuteczna, to
co do zasady
koszty procesu
za postępowanie
odwoławcze
winny obciążać
tylko ją. Do
kosztów tych
zaliczyć należało
należności
Skarbu Państwa
(z tytułu
wydatków
poniesionych
przez Skarb
Państwa od

chwili wszczęcia
postępowania
oraz z tytułu
opłaty karnej)
oraz
uzasadnione
wydatki
poniesione przez
oskarżonego, w
tym z tytułu
ustanowienia w
sprawie jednego
obrońcy (art.
616 kpk). O
ile ustawodawca
przewidział
możliwość
zwolnienia
osoby, która
winna w/w
koszty wyłożyć,
w odniesieniu
do należności
Skarbu Państwa
(art. 624 §
1 kpk), o
tyle możliwości
takiej już nie
dał sądowi w
przypadku
wydatków
należnych
stronie
przeciwnej – w
tym wypadku
w odniesieniu
do wydatków
poniesionych
przez
oskarżonego w
postępowaniu
odwoławczym z
tytułu
ustanowienia
obrońcy z
wyboru. W tej
sytuacji na rzecz
oskarżonego
wydatki te
zostały od

oskarżycielki
posiłkowej
zasądzone w
najniższej
przewidzianej
przez stosowne
przepisy
wysokości, przy
zastosowaniu §
11 ust. 2 pkt 4
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22
października
2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie,
który
przewiduje, że
stawki
minimalne za
obronę przed
sądem
okręgowym jako
drugą instancją
wynoszą 840
złotych.
Natomiast
zważywszy na
wiek oskarżonej,
wysokość
osiąganych
przez nią
dochodów oraz
rząd
ponoszonych
przez nią
bieżących
wydatków,
zwolniona
została ona od
kosztów
sądowych, które
winny były
przypaść na
rzecz Skarbu
Państwa.

7. PODPIS	